

oktober 2012

Vzhodni Pacifik 2012

Ecuador

1. oktober 2012, ponedeljek

Isla San Cristobal - Isla Santa Cruz (Galapagos)

Boni, vodni taksist naju odpelje na obalo. In tam se tare ljudi. Ob sedmih zjutraj! Pa samo stopiva na pomol, že naju ogovori ena teta: Vesna? Anton? Follow me! Hm, vsi v mestecu naju že poznajo. Že več kot teden smo edina barka na sidrišču. In kamor koli prideva, vedo, kdo sva. Sploh se nama ni več potrebno predstavljati. Sinjora-e-senior-kon-el-velero. Selo!

Odpeljemo se s predelanim deep sea fisherjem. Zadaj je falanga štirih motorjev po 200 kavalov, čoln je pa precej krajši od Male. In glede na instalirane agregate sploh ne gre ne vem kako hitro. Slabih 20 vozlov. Le trikrat je hitrejši od naše male barčice, samo mi za tako pot pokurimo nekaj ur vetra, on pa nekaj sto litrov bencina. Še dobro, da je cena za njih dolar za galono, sicer ne vem po čem bi bile karte za dve urno vožnjo. No, ne glede na majhnost pa je prevelik, da bi pristal ob pomolu. Sidramo se in na obalo nas razvozijo taksisti.

Najprej nabaviva plin. Potem ne uspeva nabavit vodne pumpe. Uspeva pa najti hotel. In sledi zajtrk ob netu. In ta net traja in traja. In traja. Tema so pripone. Vsulo se je mailov in naredim še telefonske razgovore in ura je dve, ko končava. Spet kelner nastopa v glavni vlogi. Zelo je uslužen. Tudi tukaj se vsi med seboj poznajo. Pokliče nama mojstra za rigging, ki govori tekoče angleško. Pokliče nama taksista, ki tudi govori angleško. Uredi še internet in telefon. In postreže naju s hrano in pijačo. In samoiniciativno si vzame napitnino. Complete service.

Popoldan na hitro skočiva na ogled tunelov skozi lavo. Na Madeiri sva jih spustila, bilo je zasoljeno drago in vodenje v portugalščini. Pa se s taksistom zmenimo za ceno na uro. Jasno, da naju zapelje do bolj oddaljenih (baje so najlepši) in jasno, da se njemu nikamor ne mudi in bi malo klepetal in nama razkazoval vse živo. Ok, pridemo do tunelov, si natakne škornje in gremo v podzemlje. Zanimivo, lepo osvetljeno in predvsem fino, ker sva sama. Sicer pa ni nič kaj za videti. Rov kot rov. Črn rov. Nastal je tako, da se je zgornja plast lave ohladila in strdila, spodaj je pa še tekla. In odtekla. In ostala je luknja. Simpl ko pasulj. In to je sedaj turistična atrakcija. In atrakcija so tudi pomaranče in avokado, ki jih je taksist narabotal, ko naju je čakal. In potem olupil in nama jih ponudil. In še nekaj kil jih je nabral, da jih odneseva s sabo. In zaslužil s tem dva dolarja. Vsakih 6 minut dolar. Dodatni dolar mu je padel, ko je najprej sam zlezal v želvi oklep in nato še mene shecal, da sem šel notri. In dolar za slikanje miradorov. In dolar... Skratka, izlet, ki bi bil lahko končan v uri, je razvlekel na dve. Pa, saj je bilo zabavno.

Mojster za rigging je pameten kot barvni televizor. Vse ve, vse mu je jasno, le robe nima, preše nima, zajle nima, nič nima, vse naj jaz zrihtam, on bo le zajlico napel. In za to bi računal 1200 dolarjev (z besedo tisoč dvesto). No, razen, če je za njega twelve hundred dollars kaj drugega kot si predstavljam jaz - približno centimeter debel paket zelencev, ki prilezejo iz bankomata. Mislim, da sploh ne ve za kaj tukaj gre in je postavil tako cifo iz strahu, da slučajno le ne bi bil izbran na razpisu. Temu bi lahko rekli tudi kontra ponudba. Ona, zmagovalna, bodo verjetno kar moje roke. Jutri preverim če slučajno lahko tukaj kaj dobim, se pa bojim, da ne bo nič in da bo pel DHL.

Še večerja v mestecu, ki niti pod razno ni tako simpatično, kot Puerto Baquerizo Moreno. Polno turistov je in ponudba v oštarija je neprimerno bolj industrijska, kot na San Cristobalu. Škoda, ker je tudi tukaj riva prav čedno urejena in nasploh sta si mesteci precej podobni. Saj, obe sta v Ekvadorju. Prisostvujeva še dogodku razkosavanja večje ribe. Na ribji tržnici na rivi. Glavni akterji so pelikani. Najmanj dvajset se jih gnete pod nogami ribiča, kakih deset jih je pa na pultu z ribami. Teta branjevka jih sicer naganja s palico, pa se ne dajo prav močno motiti.

s tem sva se peljala na Santa Cruz;noro! kiropraktik po tej vožnji je zaželjen!

bratci in sestrice se objemajo baby iguane, ta črne

takole so se gnetle-ena na drugo

pogled na sosednji otok

hoja po lavinem tunelu

Endemični taxist pokaže kako se zleze v želvo

Tone želvjak - Careta turisticus!

želva ponavadi glavo skrije v oklep, če se ji preveč približaš

pa še tri take kot jaz bi lahko sedle na tak oklep

pelikani čakajoč na ostanke rib

dva sta vlekla kožo dol z ribe; pelikani pa čakali, da kaj pade mimo

filetiranje ribe

2. oktober 2012, torek

Isla Santa Cruz - Isla San Cristobal (Galapagos)

Ob zori vstaneva in na net. V hotelski sobi dela v redu. Veliko stvari je za narediti do desetih, ko morava sobo izprazniti. Jaz grem po mailih in telefonskih razgovorih do trgovine, kjer menda lahko dobim pripone. Jasno, da jih ni, zato pa kupim pumpo za vodo, ki mi pušča in nov kolesček in še nekaj malenkosti. Vesna medtem dobi plin in ob desetih se dobiva in skupaj poiščeva mojstra Raula, ki so nama ga priporočali za rigging. Vendar. Mojster se ne spozna najbolje na rigging, še manj pa na agleščino. Hmmm, težka bo.

Pa na zajtrk ali kosilo (skladno skovanki kočerja bi to bilo lahko zajsilo ali nekaj takega). Sledi ogled Darwinovega centra, ki naju oba pusti hladna. Edina zanimivost je spomenik RIP Solitario Georges, najbolj znani želvi, ki je poginila 24. junija letos. Bizarno. Vse ostalo je pod nivojem, ki sva ga videla na San Cristobalu, kjer je podoben visitor center, vse ostalo pa je videti v naravi in ne v živalskem vrtu, kot tukaj. In vse je novejše in bolje vzdrževano. Obe mesteci pa sta očitno imeli istega arhitekta, ker sta si neverjetno podobni. Je pa Puerto Baquerizo Moreno bolj prijetno mesto kot Puerto Ayora. Vsaj za moj okus. Se pa počasi tudi tukaj začnemo pozdravljati z domačini. Selo je tudi to, ni kaj. Kakorkoli, nobeno od mestec ni niti približno razlupano, kot so karibska mesteca. Sedaj tudi poznam oboje sidrišč. Mislim, da sva se dobro odločila. Puerto Ayora je neprimerno bolj rolajoče. Tudi mesto samo ni tako simpatično. Ima pa nesporno prednost v velikosti in s tem povezano boljšo izbiro v trgovinah. Če bi se ustavila za pit stop, bi se tukaj. Ker pa sva itak naredila izlet na ta otok, sva spotoma še kupila tisto, kar na San Cristobalu nimajo in je taka rešitev še najboljša.

Vožnja nazaj je bila nekaj, kar bi rad čim prej pozabil. Niso pa tile prevozniki najbolj poslovni. Če bi bili, bi na koncu talali kupone za masažo z 10% popustom. Garantirano bi bili 90% unovčeni. Jaz verjetno edini ne bi šel - na masaže pač ne hodim. Tudi, če bi bila maserka. Indijanke niso ravno po mojem okusu. Pa naj mi še kdo reče, da je vožnja z gliserji prijetna! Mazohisti so, ki to trdijo. In celo počnejo.

Na barki sledi meritev pripon. Generalka za menjavo. Vesna me dvigne in spusti. In ker se dvoje meritev ne ujema popolno, celo vajo ponoviva še enkrat. Dril. Kot v vojski. Tudi drugič uspe brez pripomb. Pri prvem križu niti nisem tako visoko, da bi bilo nagibanje barke na valu problematično. Niti čutim ga ne. Mislim, da tudi menjava ne bo problematična.

na Santa Cruzu so želve večje

ti kaktusi morajo biti že kar stari

deblo kaktusa

dvo-barvna iguana

rumeno oranžna iguana

pogled na Puerto Ayora

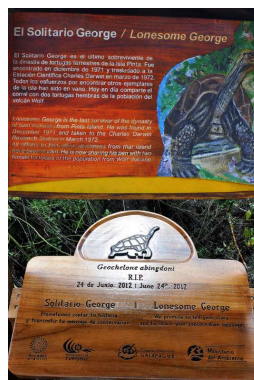
zaliv Puerto Ayora

podoben pomol kot na Isla San Cristobal

celo nekaj sonca sva imela

spomenik pokojni želvi Solitario Georges - nekateri pa res ne znajo ločiti živali od ljudi

pomol v Puerto Ayori - strašna gužva ... rolajoče ... še dobro, da nisva tukaj !

Tone je po mojem dvigovanju in spuščanju ostal cel !

3. oktober 2012, sredo

Isla San Cristobal (Galapagos)

Pod podnicami se je v dveh dneh nabralo za deciliter vode, torej je puščanje rešeno. To se lahko steka še od prej. Sledi akcija. Najprej zamenjati puščajočo pumpo, da lahko naredimo vodo, jo segrejemo in se stuširamo. Ni trivialno, kot sem pričakoval, ker so priključki drugačni in tudi dimenzije nove pumpe so take, da ji je potrebno najti drugo mesto. Pa privlečem na plan škatlo z vsem, kar mi je od vodoinštalaterske robe do sedaj ostalo in nekako poflikam zadevo in začnemo s proizvodnjo vode, elektrike in toplote. Vesna sproti veselo pere. In ko je vse skupaj končano, preverim še vodo pod podnicami. Spet jo je dobrega pol litra. Ne grem se več, res se ne grem več! Kje spet pušča?! Niti razmišljati nočem več o tem danes. Dovolj imam vode! Manjana.

Iz Slovenije mi sporočijo, da imajo pripone moje dolžine na zalogi in mi jih naslednji dan pošljejo s hitro pošto. Dam jim še naslov. Ta je iz Santa Cruza. Upam, da se bo dalo zmeniti s kapitanom gliserja, da paket pobere, ko le-ta pride in da mi ne bo treba osebno ponj. No, bomo videli, najprej mora paket sploh prispeti.

Pa se mimo pripelje agent Pablo, da pove, da so v nedeljo v celem Ekvadorju menjali telefonske številke in da ga po novem dobimo na drugi številki. In on nas tudi. Pa ga Vesna zahaklja, da naj nemudoma organizira port policaje, da nam podaljšajo permit za bivanje. Razume. No, vsaj zgleda tako. Jutri dopoldan jih pripelje v inšpekcijo pripon. Bomo videli.

Še nekaj brkljanja in ura je za večerjo. Danes ne greva nikamor. Malo branja in reševanja križank bo prijetna sprememba ustaljenega ritma, ki je dan rutinsko končeval v kafiču z netom in pivom.

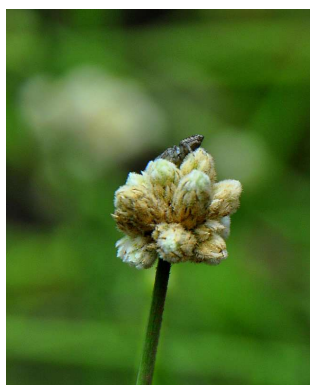
spet neki endemični ptič na najini ograji ...

galapaški bonsai (Santa Cruz)

itak endemična rožica samo na SC

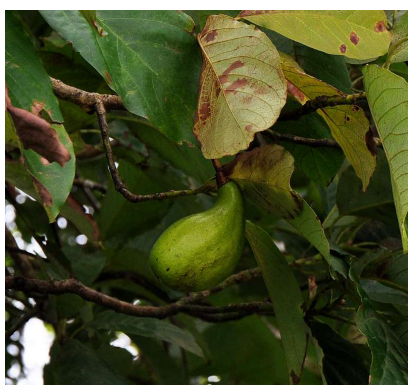
pa še ena rožica z endemičnim instektom iz SC

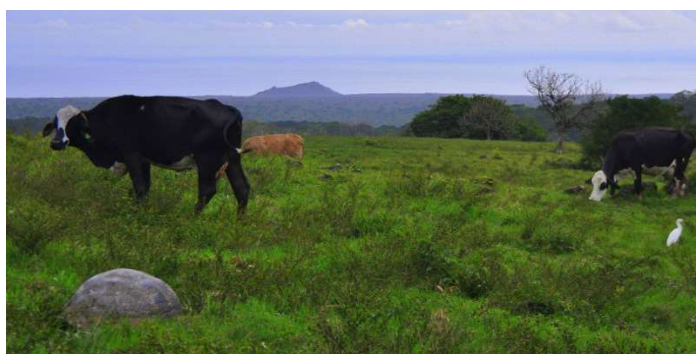
pokrajina v hribih Santa Cruza

tako pa zgleda želvji oklep znotraj - menda je želva poginila naravne smrti

avokado na drevesu

vsi živijo na enem prostoru: krave, beli ptiči in želve ...

4. oktober 2012, četrtek**Isla San Cristobal (Galapagos)**

Danes naj bi prišel luški šef v inšpekcijo, če gre res za nujni primer. Pa ga zjutraj ni. Pride popoldan. Ali pa manjana. Iz Slovenije mi sporočijo, da DHL potuje do sem skoraj 14 dni, preverjam pri lokalcih in njihov odgovor je jes-ileven-dejs. Pa dobro, zakaj ste mi rekli pa zadnjič pet dni? Jes-fajf-dejs. Čakaj, koliko sedaj pet ali enajst. Jes-ileven-dejs. Ok, tukaj se nekako ne bomo uspeli zmeniti. Kličem še njihovega šefa, pa ga ne dobim. Ni druge, počakati bo potrebno. Zgleda, da bova kmalu naturalizirana Galapagčana. Itak sva že sedaj s pol vasi na ti...

Popoldne pride Jose, Pablov prijatelj z nekaj znanja angleščine. Pa se menimo in pijemo. Zjutraj sva mu že dala požirek slovenskega sadjevca in je rekel, da je bil cel dan zmešan. Sedaj bi ga pa malo za domov vzel. Vesna mu ga pripravi, pijemo pa pivo. Ok, pijeja ga jaz in Jose, luški kapetan ga pospravi v žep. Ga bo imel za k večerji.

Končno dobim še Rikarda, agenta za DHL. Et-list-fiftin-dejs je precizen. Uf, nikamor več ne kličem! Vsako uro je druga cifra in vsako uro višja. Morda nas pa DigDoog, ki bo prezimil v Panami res ujame tukaj nekje marca prihodnje leto...

5. oktober 2012, petek**Isla San Cristobal (Galapagos)**

Danes naj bi dobili papirje, da lahko še ostanemo. Ob desetih. Jasno, da jih ni in jasno da imava celo dopoldne zabavo. Zabavo z vodo. Saga se nadaljuje. Sedaj je šla cev pri pumpi. In ker sem tja pogledal šele čisto na koncu (prej sem razšraufal celo sprednjo kabino, hic!), sva pod podnice stočila vso vodno proizvodnjo zadnjih tednov. No, v takih primerih bi bil pa manjši tank boljši, se strinjam. Popravim sicer hitro, stroj za proizvodnjo vode bo moral pa spet delati. Vmes mi seveda zmanjka nafte, in sem prepočasen da bi na drugi tank preklopil on-the-fly. Zabava je popolna! Naj bolje, da grem na pivo na obalo. Samo. Najprej moram dobiti permit za podaljšano bivanje. Uradno. Ampak, če bo žeja prehuda, bomo vse skupaj naredili kar neuradno.

Pa pride Jose in pogajanja o ceni nafte se začnejo. In končajo. Zanj ugodno, za nas tudi. No, za nas malo manj, kot zanj, mi smo plačniki. Vendar, cena 80 evro centov po litru se mi zdi čisto poštena. Zvečer pridejo, ko pade mrak. Švercovana roba. In pretočijo in se izgubijo v noč. Tako gre to tukaj, če se spajdašiš z bodočimi pravniki. Študenti. No bomo videli, če bo zadeva špilala.

Popoldne preživiva na obali. Neuradno. Na pivcu in na netu. In v šopingu. In na večerji. Tokrat jem lobsterja jaz in Vesna ribo. Pa se odpraviva na barko počakat šverceroše. Ni jih, jasno. Jutri pridejo. Manjana. Ob šestih zjutraj. Danes ne vozijo taksiji. Hja, vozijo že, to sva midva preverila, samo ne vozijo ta-pravi, to se pa strinjam. Taki, ki jim šverceroši lahko kaj stisnejo v žep in potem nič ne vedo, kaj so vozili.

6. oktober 2012, sobota**Isla San Cristobal (Galapagos)**

In res pridejo in pretočijo in odidejo. Upam le, da je nafta čista. Kemično namreč. Finančno vem, da ni. Nimam pa pojma koliko so jo pretočili. Tri polne sode po 20 galon, to že, samo koliko je galona litrov, se pa nismo uspeli zmeniti. Ni 3,78, mi zatrdijo, ker oni uporabljajo imperialne galone. Aha, 4,5 litra? Ne, tudi ne, 4 litre je to. Čakaj, Jose, galona ima lahko 3,78 ali pa okoli 4,5 litre. 4 litrske galone ni. Si-si-senior-kvatro-litros-si-galapagos-gelon. Ah, ja, obupam. Najbrž endemična galona, kot je tukaj vse endemično. Nekaj bom pač natočil, bolje to kot nič. In to uporabili takoj. Če mašina zariba, naj zariba takoj, 200 litrov dobre nafte bo počakalo za na pot. Kar se tiče natočenih količin je pa tako. Najmanjšo porabo ima motor v razvitih državah, največjo pa v čulukafriji. Do sedaj je bilo tako v Grčiji, Panami in Costa Rici, kjer se je poraba približala trem litrom na uro. V Združenih državah sem izračunal vsega 1,7 litra na uro. Hmmm, le kako moj Yanmar ve, kje pluje?

Veter se je sinoči okreplil in ko preko dneva malo prižgem instrumente, mi pokažejo povprečje 6 Bf SE. Pa je čisto spodobno na sidrišču, ki je odprto na NW. Težko si predstavljam, da bi bil na 6 Bf vala v Puerto Ayora. No, za primerjavo koliko je 6 Bf neuradno - torej koliko napišejo razni pisci jadralskih dogodivščin: "veter je pihal tudi do 40 vozlov". Resnici na ljubo, v nekaj minutah, kolikor sem imel prižgane instrumente, mi niso pokazali nikoli več kot 30 vozlov, večinoma je bilo malo nad 20. In instrumente imam dobro strimane! Saj med 20 in 40 ni kake velike razlike, se pa precej lepše sliši 40 kot (običajnih) 20. Če čisto malo računamo, pomeni to štirikrat večjo moč pritiska na trup (in sidro) in osemkratno (!) energijo, kar se odraža na stanju morja. In še to. Stalni veter nad 32 vozli pomeni tropsko nevihto in dobi svoje ime. In v takih primerih ne velja več zavarovanje barke (se bo še kdo hvalil, da je jadrar pri petdesetih vozlih?). Stalni veter nad 64 vozli je pa orkan (tudi z imenom, jasno). Orkana na odprtem morju Mala ali katera koli njej podobna barka, tudi če je precej večja, ne preživi. Sunki burje, ki jih poznamo z Jadrana so kratkotrajni in burja le v izjemnih primerih preseže 6 Bf. Takrat so sunki lahko sicer ogromni, 60, morda celo več vozlov, energija je pa zaradi kratkega časa delovanja vetra na morje majhna. In zato se barkam načeloma v burji nič ne zgodi. Toliko v razmislek vsem nadebudnim pisateljem...

Jaz sem bil tako cel dan pisatelj programov in bralec revij. Vesna pa urednica foto sekcije.

7. oktober 2012, nedelja

Isla San Cristobal (Galapagos)

Kaj bi djal... Spet je na sporedu voda. A je sploh še možno kaj drugega? Zjutraj prižgem generator, zaženem tovarno vode in nivo vode v rezervoarju se nekaj časa dviga, potem začne padati. A-ja-ja-jaaaaah! Tokrat se je spet snelo pri boilerju. Ok, smrekice so premajhne za velikost cevi, to je še "proizvodna" napaka. A vendar, saj so bile cevi močno pritrjene, le nekaj dni nazaj sem jih še dodatno pritrdil. Ne vem, ne vem... Zgleda da, ko se voda v boilerju segreje in razširi, nastopi težava. Ne vem. Urejanje vodovoda je tako postala vsakodnevno opravilo. Kot tuširanje in britje. Ah, ja...

Vesna gre delat na obalo. Jaz bom najprej dokončal delo off-line na barki in se ji kasneje pridružim na netu za upload. Upload je uspešen, večerja tudi. Dva programa sem precej spremenil, me zanima jutranja mail reakcija. Še prej pa večerja na obali. Pri Mockingbirdu so naju sprejeli kot člana družine. Od jutra do večera sva tukaj. Svojo mizo so nama dodelili. No, vsaj Vesna je preživela tukaj cel dan, jaz pridem šele popoldan. In tale net je dražji, kot kateri koli do sedaj. Je pa zato hrana in pijača gratis. In sploh nisva edina taka obiskovalca tega otoka. Glede na število turistov, ni prav težko uganiti, da itak že vse pozna. Skupaj z domačini. In z vsakim gostom posebej se pozdravimo, ko vstopi v oštarijo. In spregovorimo nekaj besed, ko odide. Selo!

te tri ribiške čolne gledam ves čas, ker so dokaj blizu naju sidrane; to so zaplenjene rib.ladje, ker so lovili v nacionalnem parku; drugo leto gredo na licitacijo

8. oktober 2012, ponedeljek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Danes zjutraj so naju obletavali boobiji, plavonožci. Mali vrabček pa itak pride vedno po najinem zajtrku pospraviti drobtine za nama.

Odziv z maili je bil buren. Jasno, da sem naredil napako in jasno, da sem jezen sam nase, da sem to spregledal. Popraviti bo potrebno. Saj ni veliko, je pa sitno, da sem postal tako šlampast. Kakorkoli, Vesna spet dela v pisarni pri Mockingbirdu, jaz na barki. Popoldan. Popoldan se pridružim Vesni.

Še malo sprehoda po ferreterijah in varovalke so se pocenile iz 5,5 dolarja na 25 centov (v sedmi po vrsti obiskani). Dobro. Vidim, da imajo tudi vso potrebno robo za upgrade moje vode. Samo. Ne ljubi se mi tega početi, res ne. Moram prespati. Mogoče pa ne pušča več...

Ker sva oba primerno oblečena za ekvatorialne kraje (čevlji, dolge hlače in pulover), si privoščiva tudi večerjo na otoku. Brez te prepotrebne garderobe na tem mrazu ne preživiva!

moja pisarna na kopnem

oštarija ima ime po ptiču, ki je naslikan tudi na steni

moja pisalna miza, stol, voda; pivo je od sodelavca

9. oktober 2012, torek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Še en običajni dan na Galapagosu. Ko vstaneva, delava maile, potem malo bereva, jaz še nekaj sprogramiram in popoldan na obalo. Pisarno imava zaprto, zato iščeva second source. Nekje nimajo wifija, drugje je vse zasedeno in na koncu končava v internetni kavarni za dolar in pol na uro. Itak je ceneje, kot v kafiču. V eni uri bi spil več kot le tričetrt malega piva. Je pa povezava bolj tako. Je in je ni. Jasno, cena je na uro. Najdem sicer še en lokal z netom, samo je pivo po dvojni ceni. Kar naj ga imajo!

Taksist, ki naju pelje nazaj na barko ima veliko lepih rib. Takih po nekaj kg in na pogled podobnih red snapperju ali morda celo jadranski škarpeni. Cena je 2 dolarja na libro (očiščene ribe). Hmm... naj jutri pripelje en 2-3 kilogramski komad na barko. Obljubi, da bo. Naju prav zanima. Mislim, da je to spet švercovana roba, ki je v narodnem parku ni dovoljeno loviti. Ne veva, tako nama zgleda.

tovorne ladje - roba razvažajo s čolni

10. oktober 2012, sreda

Isla San Cristobal (Galapagos)

Taksista z ribo, jasno, ni. Zato je pa množica emailov. 20 odgovorov naštejem v sent items mapi. Več ali manj rutina, razen iz Seawava. Robe še niso poslali, ker ne znajo sestaviti računa. Halo?! Prejšnji teden sem dobil mail, da je poslano in danes mi povedo, da to ni res. Groza! Če bi bil jaz tam šef... Prosim ljudi v Sloveniji za pomoč. Očitno jih mora kdo ganjat in jaz od tukaj z 8 urami zamika in samo s satelitskim telefonom to počnem silno težko.

Dan je najlepši do sedaj, popolna bonaca, praktično brez oblaka in pri zraku, kot je suh tukaj (na ekvatorju!) je vidljivost odlična. Vidi se do Isle Santa Cruz, 40 milj stran. Odločiva se za popravni izpit in ogled kraterskega jezera, ki nama ga je zadnjič preprečil dež. Prava poteza! Čudovit sprehod po "visokogorju". No, saj v določenem pomenu to tudi je. Osvojila sva najvišji vrh San Cristobala. In si ogledala burnice, sicer poznane pod imenom frigate birds, kako si perejo krila v čisti jezerski vodi. Poučno. Te ptice, sicer odlične letalke, se za razliko od večine ostalih morskih ptic ne smejo zmočiti perja in torej ne lovijo kot strmoglavci (boobiji) ali pelikani, ki se z velike višine kot puščica zarijejo v morje. In izplavajo z ribo v kljunu. Burnice lovijo ribe čisto na površju. V izredno gracioznem poletu tik nad morsko površino v morje pomočijo samo kljun. Hmmm, morda imajo zato modrega - pri tej temperaturi morja ne bi bilo nič čudnega.

Sledi čisto spodobno kosilo v lokalni oštariji. Tako imenovani set lunch. Vesna naroči nekaj z espinach in jaz nekaj s carne. Moja juha je mesna, njena zelenjavna. Kot glavno jed dobiva oba dušeno govedino, riž in solato. In kozarec soka. Cena na osebo? 3 dolarje (z besedo: dva evra in trideset centov).

Nadaljevanje dneva je klasika. Pivo in kapučin. In net. Vesna dedeveja in bilansira, jaz le nekaj malega pomailam, delo me čaka na barki. Zato pa malo pobrskam po netu. In kaj najdem? Tile Amerji so od sile. Vsi pilotske knjige tipa sailing directions so objavljene in zastonj. Presenečen sem nad podrobnostjo in kakovostjo podatkov. Devet knjig po slabih 1000 strani (vsaka) drobnega tiska v dveh stolpcih! Samo Havajev in pacifiških otokov je dvesto (izredno kakovostnih!) strani. Hvala NOAA. In to še ni vse. Skoraj v stilu, če si skopirate v naslednjih desetih minutah, vam podarimo tudi knjigo za zahodno Srednjo Ameriko, ki jo je pripravila njihova obveščevalna služba in se skopira s strani, ki ima desno od pike besedico mil. Super! Tole je za plan C, če nam niti na Havaje letos ne uspe priti. Bomo pa prezimili v Baji Californiji. Ali pa kje drugje. Kdo ve?

tovrstnega šavja je ogromno po otoku - itak endemično

je bilo treba v hrib

del poti je bila tudi z lesom narejena potka, ker so preveč ilovnata in mokra tla

na vrhu hriba pogled na laguno

na drugi strani hriba pogled na morje

tudi konji so bili tukaj

pogled na zaliv

ptiči v svojem elementu

očitno dovolj piha, da se jim splača postaviti vetrnice

pa še ena iz lagune, ko so tako lepi kontrasti

tako dobra vidljivost kot je bila ta dan

pogled še na eno laguno nižje dol

11. oktober 2012, četrtek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Spet rutinski dan. Zjutraj segrejemo vodo za tuširanje. Vsak drugi dan. Električne imava kolikor hočeva, ker je že nekaj dni lepo in sončno in na ekvatorju sončne celice delajo kot zmešane. Vode je tudi dovolj. Sedaj morava motor prižigati za ogrevanje. Ah, ja...

Po dolgem času spet zakurim roštilj. V vsem tem času, ko sva na Galapagosu sva skoraj vedno jedla zunaj. Ali pa je bila jed taka, da ni za na roštilj. Danes pa nama spet zadiši peka na oglju. Samo. Ko bi imel normalno oglje! Tole, kupljeno v Panami ni za nikamor. Meso je bolj posušeno, kot pečeno. Na briketih se naredi pepelnat sloj in ugasnejo. Prvič vidim tako škart robo. Kje si Južnoafriško oglje?

Na net gre Vesna sama. Varčevalni ukrepi. Če se jaz spravim tja, smo takoj ob najmanj 10 dolarjev. In to samo zato, da smem delat. Manjana. Danes bom raje počival po napornem kosilu...

malo rožic pa mora biti

pa skominov na topel dan ... kopati me čisto nič ne mika ... premrzlo ..

12. oktober 2012, petek

Isla San Cristobal (Galapagos)

New day in paradise! Sigurno je to raj, prepričan sem. Če bi bil pekel, bi bilo vroče in bi imelo morje in zrak 30 stopinj in mi ljudje, kopenske živali, bi bili v vodi. Tako smo pa lepo na suhem. In v puloverju, dolgih hlačah in obuti v čevlje, kot se za urejenega človeka spodobi. No, nismo vsi na suhem. Midva z Vesno sva na vodi. In če pogledam pod podnice, tudi malo v vodi. Očitno tale raj le ni čisto popoln.

Dopoldne izvem, da so mi iz Deželice končno uspeli poslati pripone. Z desetdnevno zamudo. Hic! Potem, ko je pol Slovenije urgiralo in sem skoraj že ustanovil dobrodelni sklad za pomoč rojakom, ujetim na otočku sredi Pacifika. In enostavno mi ni jasno, zakaj? Kot da se kdo dela norca iz mene. Toliko časa so pisali račun in ga na koncu (za moje pojme in v skladu z mojimi informacijami tukaj) napisali narobe. Prebivalci Krete!

Dopoldne opazujem mini kruzerko, kako se sidra in veže s štrikom na obalo, da natoči vodo. Zadeva naju sicer malo zabava, bolj pa skrbi, saj se vse skupaj dogaja le nekaj deset metrov od Male. Ob dejstvu da je vrli kapitan tako večš sidranju, da (kruzerco!) z več močnimi dingiji bočno rinejo, ker jo vrti (niti ne premočan) veter, vse skupaj niti ni več smešno. In ko sem jo že videl na skalah, se le odloči in se presidra. Tokrat kakih 50-70 metrov stran od nas. Kakorkoli, zato da so natočili dve cisterne vode, so potrebovali celo dopoldne. In potem naj mi še kdo reče, da gre raje s kruzerico, kot z jadnico. Ker je bolj varno...

Popoldne sva z Vesno zamenjala vlogi. Ona počiva na barki, jaz sem šel na net. In po frišne žemljice. Včeraj je Vesna po srečnem naključju dobila maslo (drugače imajo samo margarino) in o kakšnem pršutu tukaj lahko samo sanjam. No, žemljice imajo pa prvovrstne. Niti na francoskih otokih nismo jedli boljšega kruha! Če nama običajni (ameriški) kruh velikosti toasta traja nekaj dni, sva porabo žemljic dvignila na 10 na dan. In jih jeva v vseh mogočih kombinacijah. Še malo pa bo na sporedu tudi sendvič z žemljico namesto salamo. Je vseeno boljši glede na to, kakšno salamo lahko tukaj kupimo.

kruzerca se trudi privezati; mali dinghi ga pa poriva :)

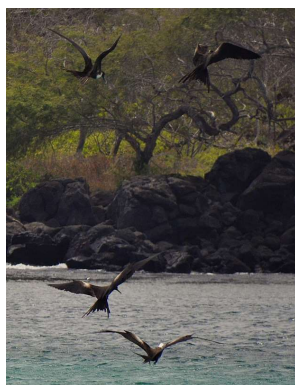
kako zgleda okolica sidrane Male? pogled na neuporabni pomol

pogled na plažo

pogled na vasico

pogled na burnice, ki pobirajo plen iz morja

taxi pa naju pobere pri Mali (je treba plezati čez ograjo in previdno zlesti na čoln) in odpelje na obalo - v vsako smer en dolar na osebo

13. oktober 2012, sobota

Isla San Cristobal (Galapagos)

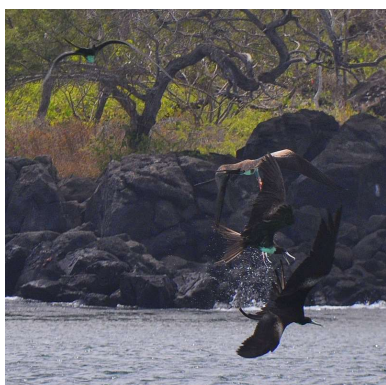
Vsak dan čakanja pomeni večanje slabe volje in jezo nad kot blisk hitrim Seawave. Danes se na obalo odpravi samo Vesna. V šoping in na net. Pa tudi njen uspeh je v najboljšem približku le polovičen. Dela ne more dokončati, ker ni podatkov pa tudi internet je delal nemogoče prepočasi, nabava hrane ima pa za rezultat najslabšo svinjino do sedaj. Zakuriva sicer roštilj, spečeva (kao) rebrca in potem več ali manj vse (2 kg) nameniva burnicam, ki so v nasprotju z nama nad ponudbo silno navdušene. V trenutku je nad Malo cela jata teh, ne tako majhnih, ptic. Res so odlične letalke. Ko kos mesa roma preko palube, ga v večini primerov ujamejo kar v zraku. Priletijo s tako hitrostjo, da zašumi zrak, kot da bi mimo priletelo jadralno letalo. In kot da to ni dovolj, za kos mesa se vname boj še v zraku. Kot bi gledal Top gun! Če ptica ni dovolj hitra v goltanju ali dovolj spretna v izmikanju v zračnem boju, ji plen druge gladko izpulijo iz kljuna. Kakorkoli, izbirčne potrjeno niso. Pa tudi midva nisva pretirano. Samo. Če Tonček ni mogel jesti svinjskih rebrc z roštilja, potem je bilo meso garantirano popolnoma zanič. To se mi še ni zgodilo. Jaz sem sicer še malo vztrajal pri brskanju za užitnimi deli med kožo, maščobo in kostmi, Vesna je po prvem grizljaju prešaltala na plan B - na žaru popečene bagetke s česnovim namazom.

burnice zavohale pečeno svinjino

še preden je padel kos mesa v morje ga je ulovila

včasih se tudi stepejo oz. si pulijo iz kljuna hrano

14. oktober 2012, nedelja

Isla San Cristobal (Galapagos)

Sprememba plana le v toliko, da danes nihče od naju ne gre na kopno. Ne ljubi se nama. Jaz sicer nekaj delam, večino časa pa namenjava branju in reševanju križank. Dolgočasiva se, kot bi že bila nekje sredi oceana. In odštevava dneve, ko naj bi pošiljka končno prišla. Ali pa sva kot večina ostalih ljudi na nedeljski dan?

Spet je aktualna voda. Že včeraj sem ugotovil, da mi jo pod podnice nekaj spravi tudi watermaker. Po dve urni proizvodnji jo je bilo nekaj litrov. Hmmm... Samo kateri del (skrite) lajtunge pušča? Danes ga vklapljam po delih, da lociram puščajoči del. Zaenkrat neuspešno. Nobenega izrazitega puščanja ne opazim, se pa vseeno nekaj steka v bilge. Je to le ostanek včerajšnjega puščanja ali kje prav malo curlja? In zakaj potem danes samo malo curlja, včeraj se je pa nabralo veliko vode? Pušča na več koncih? Kdo bi to vedel?

domačini se kopajo v kopalkah ali mikicah

turisti nekaj metrov stran pa v potapljaških oblekah

večina pa se sonči ... tako ljudje, morski levi, ptiči kot se spodobi na nedeljski dan

za finish nedelje pa prelep sončni zahod

15. oktober 2012, ponedeljek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Danes je vzpodbuden dan. Že zgodaj zjutraj me zbudi telefon iz Ekvadorskega DHL. Paket je v Ekvadorju in potrebujejo nekaj podatkov za carino. In da je mera polna, popoldan vidim (ko preverim tracking number) čarobne besede "customs clearance complete". Yessss!

Da pravljica ne bo popolna, se zakomplicira s port policaji. Pablo, agent, pride z informacijo, da smo že tri dni preko roka in da hoče port kapitan nove penize. Čakaj, čakaj, saj nismo tako zmenjeni. Pa se začnejo pogajanja v španščini, ki se končajo z vpitjem v angleščini. Od desetih dopoldan do dveh popoldan se pogovarjamo, prevajamo preko telefonov in nikakor ne moremo zmeniti. Potem nama z Vesno prekipi. Dovolj imava Pabla in dovolj imava Carmile. Poiščeva si novega agenta in upam, da bo ta (ki zna vsaj malo angleško in ki ga ob pristanku nisem uspel priklicati) boljši. No, vsaj zmenili se bomo lahko. Skrbi me le izjava, da bo cena, kolikor bomo ocenili, da je vse skupaj vredno. Kot pri Arabcih. To je vedno najdražje...

Na obali netava in to plačujeva s pijačo. Potem si bova privoščila še večerjo v oštariji. Potrebna sva je. Kad se umire, nek se umire otmeno!

vsaj nekaj, če že drugo ne špila

16. oktober 2012, torek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Voda je spet tema številka ena. Tema in tema. Nič več mi ni jasno. Zadnjič sem zalaufal desalinizator in rezulat je bil nekaj litrov vode pod podnicami v dveh urah. Včeraj naredim isto, vklapljam del po del in nič ne pušča. Ko sem bil že prepričan, da je napaka (po Murphyju) v zadnji cevi, ki jo šele bom vključil, se je izkazalo - da ni. Včeraj je mašinka torej predla tri ure in vode ni nič več, kot v nedeljo, ko ni predla nič. A-ja-ja-jaaaaah! Pa smo spet na začetku. Watermaker, zgleda, ni kriv. No, kakorkoli, v zadnjih 24 urah se je nacedilo v pumpo tričetrt litra vode. Se to še vedno steka iz raznih kotičkov? Ne vem. Nič več ne vem. Obupal sem.

Na obalo greva danes malo prej in jaz naravnost do frizerja. Vstopim v lokal, ki sva si ga prej od daleč ogledovala, potem je še Vesna osebno preverila in v njem definitivno ni nobenega moškega uslužbenca. Samo ena frizerka. Opogumim se in strumno zakorakam pod škarje. Vesna mi krije hrbet, če bi slučajno šlo kaj narobe. Pa je vse v redu. Striže me frizerka. In

za povrh je tokrat tudi frizura dobra. Še en razlog več, da me moški frizer ne vidi več! Cena? 7 dolarjev, dobrih 5 evrov torej. Skoraj toliko, kot je plačala Vesna pred nekaj dnevi. Njo je zabava stala 10 dolarjev (sedem in pol evrov).

Sledi klasika. Net in kava, ki se kasneje spremeni v pivo. Preveč kave škodi zdravju.

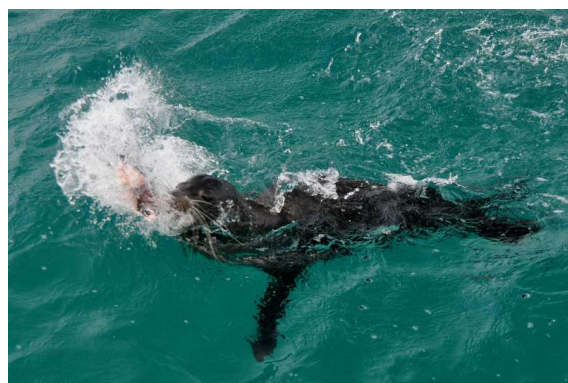
morski lev pred Malo se trudi pojesti ribo

dober ribič je

hecen način trganja ribe

in potem mu očitno ostane kakšna koščica v grlu, ker se še pol ure davi in skoraj bruha :)

oštirjeva hči, malo večja od Jake

tako majhna, pa že zasanjana ... :)

17. oktober 2012, sreda

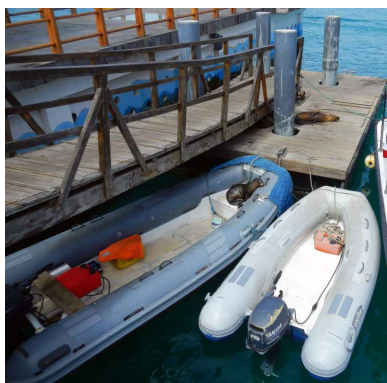
Isla San Cristobal (Galapagos)

Že včeraj popoldan sva se dobila z Bolivarjem, agentom, s katerim sva se zmenila da zamenja Pabla in Carmelo. Prinesel je papir za kapitanijo. Podpisal sem ga, a ne vem kaj je pisalo. V španščini. No, danes prinese poštempljanega nazaj iz kapitanije in pove, da je stvar urejena. Upam, da res. In pove, da danes paketa še ne bo. Manjana. Another day in paradise? Temperatura je že prava. Popoldan sediva v kafiču v flisih.

Z Vesno že nekaj dni tuhtava kaj storiti. Rapa Nui je bil en izmed redkih must see otokov v Pacifku. Nekaj posebnega je in moja otroška želja. Odkar sem prebral Thorovo knjigo, si ga želim videti. Saj, nič od tega, kar je bilo tam napisano, baje ne drži, pa vseeno. Že v Oslu v njegovem muzeju sem požiral tisti splav in si obljubil, da nekoč pridem na Rapa Nui. In ko sem tako blizu, se mi izmika. Če ga sedaj preskočiva, ga ne vidiva. Nazaj proti vetru ne bova rinila. Kombinirava in celo razmišljava, da se obrneva proti severu in prezimiva v Mehiki in naslednje leto nazaj in nato na Rapa Nui. Ne diši nama. Vsaj meni ne. Vesna bi šla z veseljem v Mehiko, meni pa ponovno prečkanje pasa tišin ne paše. In tudi veter kasneje je bolj tako-tako. 2000 milj ne najbolj udobne plovbe. In spet paziti na denarnico. In ostalo vredno kramo. Tam je ni puščati na mizi v oštariji. Verjetno se odločiva za Rapa Nui in nato zdivjava od tam na Havaje. Markeze uporabiva le kot priročen pit stop. Kar sem bral o Francoski Polineziji, mi bo še najmanj žal, če to preskočiva. Itak se pa potem drugo leto verjetno vrneva nazaj, takrat na Družbene otoke.

Kakorkoli, marino na Havajih sem rezerviral, upam da bo rezervacija držala. Cena je ugodna, vsaj če jo primerjam z izolsko in še kakšno. Če uspem v nekaj dneh zamenjat pripone, sva še vedno lahko tam v začetku januarja. Upam. 6000 milj imava pred sabo...

Ampak s tem se bomo ukvarjali čez nekaj mesecev. Nocoj se ukvarjava z ribo. Na večerjo zavijeva v oštarijo, ki sva jo imela že večkrat na nišanu, pa nikoli zadela. Tokrat sva zadela terno! Odlična hrana in smešne cene. Naročiva ribo z žara, tako, ki se tukaj imenuje brujo (beri bruho), pri nas bi ji pa rekli škarpna. Ok, tisto, kar se na Jadranu imenuje škarpna, se tukaj bruhičica. Porcija je imela vsaj tričetr t kile, če ne kilo. Pečene ribe, ne žive vage! In potem še toliko prilog na drugih krožnikih. Žar je bil - kot se spodobi - narejen z ogljem in kuhar je pekel sredi oštarije. Še kakšno o ceni. Deset dolarčkov za ribico in dva in pol za liter sveže ožetega pomarančnega soka ali veliko pivo (tukaj je to 0,66 litra). In ko mlada kelnerca vse skupaj sešteje, izračuna 15 dolarjev. Jasno, da sva ji dala 25, kolikor bi morala naštet. Manj kot 20 evrov. V Dalmaciji bi bila primerljiva večerja več kot sto! Da ne omenjam francoskih karibskih otokov...

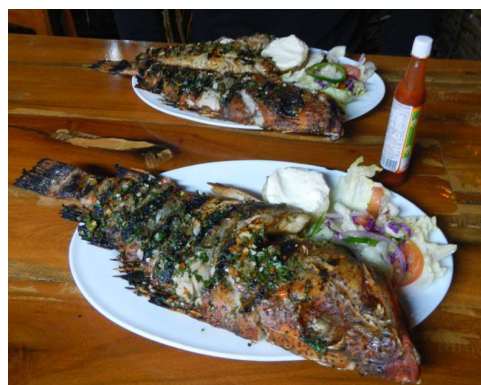
pomol na obali - ti dinghiji so od kruzerc; drugi ne smejo biti tukaj; pa tudi, če bi lahko, hm, pričakal bi nas kup drekov in poscan dinghi od levov

kajti gospodič lev opravi vse na dinghiju: od počivanja, do kakanja in lulanja ... pa še smrdi zelooo

pogled tega ptiča je pa prav ubijalski, kajne?

najina večerja: riba po imenu brujo - ogromna porcija! zraven pa še riž in fižol v omaki

18. oktober 2012, četrtek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Voda ni več skrivnost! Me ima, da bi tekel gol naokoli po Puerto Baquerizo Moreno in se drl Eureka! Danes se ni nabralo nič, torej se le samo toliko časa steka v bilge. Nekajdnevni zamik med vzrokom in posledico me je vlekel za nos ves ta čas. Očitno. Dve stvari najdem. Auspuh se je drgnil ob vijak, ker cev ni bila ustrezno pritrjena in posledica je predrgnina. Luknja po domače. In potem je puščalo vsakič, ko smo prižgali motor. Eh, ... To bom ob priliki naredil, kot bi moralo biti, sedaj le proteza. Aluminijasti pladenj, power tape, štrik za obešanje ribe po ulovu in gurtina od borše. Upam, da zdrži do Havajev. Druga zadeva je bolj pereča. Malce kaplja iz membrane za reverzno ozmozo. To bom težko kaj flikal, tukaj so pritiski en malček drugačni, kot smo jih navajeni iz našega sveta. 60 atmosfer. Mail proizvajalcu, če mi lahko kaj svetuje, kako bi tukaj ponucal alu talar in power tape. No, upanja nimam veliko.

Zato je pa upanje, da danes dobim pripone po telefonskem pogovoru z DHL predstavnikom v Puerto Ayora močno zraslo. Niso mi rekli manjana.

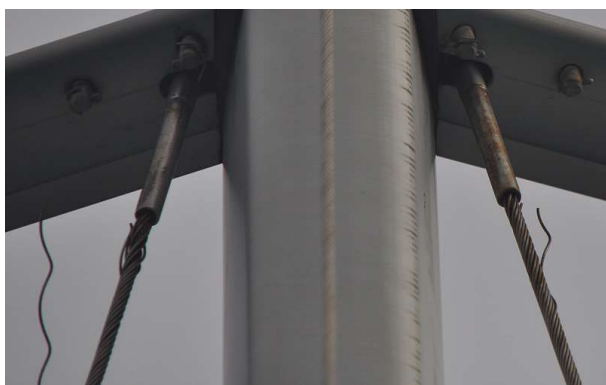
In res, glej ga čudež! Še pred dogovorjeno peto uro imam v roki paket. Veselja ni konca. Samo še po frišen kruhek in na barko. No, spotoma od ribiča kupiva enega dvo kilskega brujota in kolačke za zajtrk v oštarijici. Na taxiju smo skupaj s port kapitanom in ta takoj uoči paket in vse ve o nama. Jutri poštimajta, potem pa adijo. Tri dni vama dam, nič več, je strog. Pa saj trobimo v isti rog.

19. oktober 2012, petek

Isla San Cristobal (Galapagos)

Bolivar nama je obljubil nekoga z znanjem angleščine, da pomaga pri dviganju in spuščanju. Ob devetih pride. Jaz imam vse pripravljeno že uro prej, vendar počakam, ker smo se tako zmenili. Ampak. Vreme je idealno, vetra skoraj ni in še ta je iz vzhoda, zaliv je v popolni senci in morje najbolj mirno v zadnjem mesecu. Popoldan pričakujem več vetra. Ob devetih (točno) mojstra ni. Plan B. Vesna bo vitlala. Vse gre gladko, kot da sva že leta uigran team za menjavo pripon. No, ko zamenjam prvo in sem spet na krovu, pride s taksijem oni mojster za pomoč. Vendar. Fant je mislil, da rabim nekoga za tavhanje, višine se pa on boji. Složno ugotovimo, da lahko naredimo brez njega. In naredimo. Ob pol enajstih je vse končano. Še največ dela je bilo s pripravo in pospravljanjem štrikov in druge pomožne krame. Sama menjava je bila narejena v dobri uri. In oni mojster v Puerto Ayora je ocenil, da rabi za to celo ekipo in bo delal dva dni. In računal 1200 dolarjev. Sem ga pozabil vprašati, kako mu je ime. Mladen del Isola morda? Vesel sem, da so mi prijatelji v Sloveniji in po morjih sveta dali veliko uporabnih nasvetov in da sem vse skupaj zaključil cenovno zelo ugodno. Brez teh nasvetov bi si me verjetno lokalci lepo podajali in pobirali harač.

Popoldne se dobimo z Bolivarjem, da pripravi papirje za odhod. Mednarodni zarpe. In da natočimo še nekaj goriva, nabavimo nekaj hrane, dvignemo nekaj dolarjev na bankomatu, operemo perilo, ... In popijemo pivo ali dve. In kaj pojemo. Jutri izplujemo.

takole pred menjavo

pa še bolj od blizu

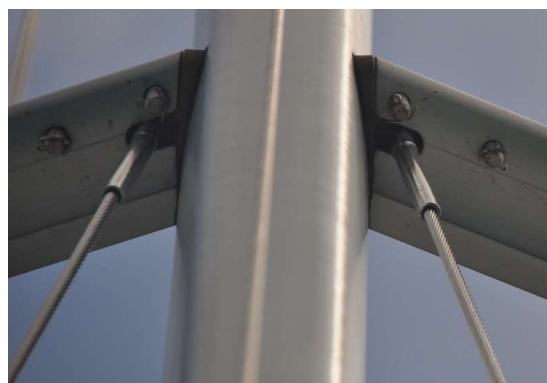
dokaz, da se to dogaja v Ecuador

Toneta sem uspela gor spraviti

k sreči ni grozno pihalo

noveweeee zajleewee !!!

bo v redu montirano, kajne !

takole pa zgleda zajla od blizu

pa še obe zajli skupaj; ima kdo kakšno diagnozo zakaj pride do tega???

20. oktober 2012, sobota

Isla San Cristobal (Galapagos)

Zjutraj pripraviva barko za odhod, Vesna gre v šoping, jaz pa počakam Bolivarja z 20 endemičnimi galonami diesla in se še sam s taksijem odpeljem na obalo. Nekaj še ponetamo pri mockingbirdu, kupimo nekaj denarja na bankomatu in čas je za slovo od Galapagosa. Če bomo do časa za dnevno izplutje, izplujemo še danes, sicer jutri na vse zgodaj.

Namesto 10 dni, kot sva načrtovala, sva tukaj ostala cel mesec. Ob odhodu so občutki mešani. Po eni strani komaj čakam, da gremo, po drugi pa mi je otok prirasel k srcu in kar malo ga bom pogrešal. V celem mesecu sva bila tukaj edina navtična turista in vsi so naju že poznali. Ko se tako sprehajava po ulici se pozdravljava z domačini, kot bi tukaj živela od nekdaj. Prijeten občutek. Pred mesecem sva bila tudi skoraj edina turista nasploh, sedaj se že malo pozna, da sezona vrača in nisva več sama. Tudi bolj turistične točke se počasi polnijo in prosto mesto v kafiču z netom je včasih že težko dobiti. Kar predstavljam si, da je spomladi tukaj prava gneča in da je odnos krajanov do množice tujcev čisto drugačen. Vesel sem, da sva izbrala ta termin. Tak sprejem, kot sva mu bila deležna tukaj je zelo redek. Včeraj smo si z Mockingbirdovci izmenjali darila. Kot med starimi prijatelji, ki se poslavljajo in si obljubijo, da se kmalu spet vidijo. Malo računam na nekaj podobnega tudi na Rapa Nui. V celem letu pripluje tja le okoli 30 bark, verjetno jih sedaj ne bo ravno veliko.

Ob štirih popoldan dvignevo sidro. Toliko, da je še dovolj podnevi in da se od otoka oddaljiva dokler je vidljivost še odlična. Na Rapa Nui greva. Otok ima veliko imen, Isla de Pascua se mu reče po špansko, Easter Island po angleško in Velikonočno otok po naše. Jaz imam najraje ime Rapa Nui. To je ime, ki ga uporabljajo staroselci in ne novokomponovano ime zavojevalcev. Do tja imava 1950 milj v ravni črti. Računam, da bova plula v rahlem loku, ker na tej razdalji pasatni vetrovi obrnejo iz SSE na E, jih bo verjetno še malo več. Okoli 14 dni bova potrebovala. Če bova imela dober veter morda le 13 in pristaneva v petek, sicer pa v ponedeljek čez 16 dni.

Začetek je obetaven. S polnimi jadri in pri vsega skupaj 3 Bf rahle orce leti Mala za svojo velikost, kot zmešana. Pod 8 vozlov hitrost skoraj ne pade in v mirnem morju je to čudovita plovba. Ok, dober vozel je dodal Humboltov tok. Tisti, ki nama je povzročal sive lase pred mesecem, je sedaj naš zaveznik. Hja, 3-4 Bf je za nas idealen veter, kar je več, je preveč. No, idila traja do Floreane, za otokom veter pade najprej na 2 Bf in ko na instrumentih vidim le še enko, prižgem motor. Po popolnoma mirnem morju z 0 Bf vetra (nič beaufortov je veter 0-1 kt!) pluje Mala kot reaktivno letalo. Za sabo pušča v vodi dolgo ravno in svetlečo belo sled, kot jet motor v vlažnem ozračju. Tukaj je vzrok pojavu močna bioluminescenca (najbrž endemična), ki jo povzroči propeler z mešanjem vode. Lepo! In še komentar k 0 Bf. To je na instrumentih izredno težko videti. Vetra ne sme biti nič, morje mora biti popolnoma mirno (da jambor ne opleta), ne sme biti morskega toka in, morda najpomembneje, merilnika hitrosti plovbe po vodi in hitrosti vetra se morata ujemati na bolj kot pol vozla natančno. Imeti take (jezerske) pogoje sredi oceana? Zelo redko!

Proti Rapa Nui

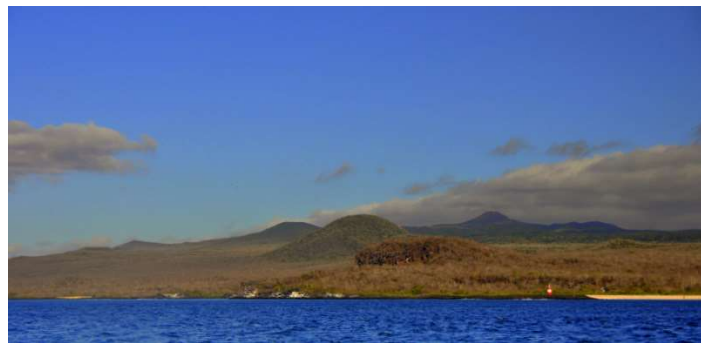
Hotabe še zadnjič peljal na Malo

...naredil še zadnji krog okoli nje ...

malo po startu je bilo tako stanje števecv

Hasta luego Isla San Cristobal

...počasi se je otok vedno bolj oddaljeval...

kapitan se je psihično pripravljaj na 2.000 Nm dolgo plovbo

....pa še zadnje kičasto slovo ...

....in Mala počasi pluje....

Vzhodni Pacifik 2012

Pacifik

21. oktober 2012, nedelja

Galapagos - Rapa Nui (1. dan)

Malček sem računal, da se veter za otokom spet pojavi, pa sem pozabil na krčmarja. Več kot 2 Bf na vetrniku ne vidim, pa še to redko. Malo usmerim točno na jug, da se izognem orcanju, ko bo veter. Narediva še vodo, ko je ravno prilika. Kruha ni potrebno peči, imava še bagetke iz San Cristobala. Če bi bila tale bonaca kak dan ali dva kasneje, bi bila precej bolj koristna.

Popoldan se veter le pojavi. S polnimi jadri v 3 Bf bočnega vetra dosega Mala idealno hitrost za svojo dolžino. Zvečer se veter dvigne na mejo 4 Bf (11-12 vozlov) in jadra je potrebno krajšati. Saj, načeloma bi lahko plula z dobrimi 8 vozli, kolikor jih Mala doseže v takih pogojih, pa bova raje hitrost spustila za vozlov in ponoči mirno dremuckala.

Dvesto milj od Galapagosa sredi noči srečava ribiče. Slabih 100 metrov so pluli za nama. Pa tako velik je ocean...

22. oktober 2012, ponedeljek

Galapagos - Rapa Nui (2. dan)

Mislim, da sva dokončno našla pasate. Zaenkrat 3 Bf laške orce, počasi pa naj bi se veter obrnil na bok in kasneje na polkrmo. In iz 3 zrasel na 4 Bf. Jadranje je prijetno, edina sitna stvar je, da sva nagnjena na desni bok, kjer imava kuhinjo in kopalnico. Sicer še ni potrebe, vendar sva iztočni ventil iz umivalniških korit zaprla. Za vsak slučaj, če bi se preveč nagnili in bi morje priteklo v barko skozi korito. Saj ne bi bilo hujšega, le mokro bi bilo. Tako je torej potrebno vsakič, ko kaj pomivava, najprej odpreti ventil. No, če je to vse in ne bo hujšega...

Delava več, kot sem računal. Preko planiranih 150 milj dnevno torej. Če bo šlo tako dalje, bova prispela v 12 ali 13 dnevih. Za primerjavo, prečkanje Atlantika je pomenilo podobno razdaljo in sva jo z Igorjem naredila v 17 dnevih. Toliko se pozna bolj ugodna smer vetra. Pa še rolanja ni!

Dan mine v glavnem v branju. Vesna vmes pripravi odličen aroz con camarones, ki ostane še za jutraj. Loviti sva kar pozabila. Včeraj sva za nekaj ur namočila vabo in nič ujela. Užaljen sem. Če me ribe ne marajo, naj kar v morju ostanejo, potem tudi jaz ne maram njih! Pika. (Hmmm, morda se pa jutri le premislim in jim oprostim...)

23. oktober 2012, torek

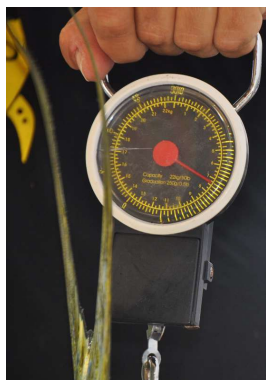
Galapagos - Rapa Nui (3. dan)

Dobro napredujeva. Več, kot 400 milj je za nama, pred nama jih je še dobrih 1500. Veter sicer ni najbolj konstanten, je pa ves čas med 10 in 15 vozli, torej 3-4 Bf, kar pomeni, da Mala mirno pluje s povprečno 7 vozli. Danes prvič vidim TTG pod 200 urami. Računal sem, da prispeva v ponedeljek, vendar če tako nadaljujeva, bova tam v četrtek. Četrtek, en teden prej.

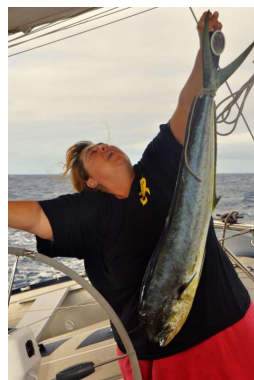
Spravim se loviti ribe. Mi pa Vesna takoj zabrusi, da če ne bo blue marlin, yellow fin ali pa vsaj dorada, bo skuhala za kosilo kar torteline. Drugih rib noče. Jasno, da sem takoj pospravil vabo! In se pripravil na torteline, mojo najljubšo pašto...

Ampak. Nič na tem svetu ni idealno. Vesnin pogled pove vse. In z ladijskim kuharjem se res ne gre zajebavat. Vaba je tako lepo nazaj v morju. In tudi tortelini na mizi. Uživam v jedi in pogledu na metrsko dorado, ki lepo pritrjena na konec laksa skoči iz vode. V svobodo. Ufff... za las je šlo. Ni veliko manjkalo in moje težko pričakano kosilo bi bilo prekinjeno. Hitro re-pe-te, preden bo prepozno. In res. Komaj pojem že se druga podobna ribetina požene iz vode v prostost. In ne mine pol ure in še tretja. Ta se požene iz vode večkrat. Vendar nikoli na prostost. In ujela se je še posebej domiselno - na vabo se je zahakljala s hrbtom, nad glavo. Res izvirmo! Kakorkoli, po kake četrt ure utrujanja je dober meter dolga in sedem in pol kilogramov težka zlata skuša (alias dorada ali tudi mahi mahi) na krovu. Ribolov na Mali je tako začasno prekinjen. Glede na količino plena, verjetno vse do Rapa Nui. Filejev bo za nekaj obrokov, vsaj kilogram bo pa tudi paštete.

In tako se je vse skupaj končalo kot v pravljici. Jedel sem torteline in ujela sva ribo.

7,5 težak mahi mahi

...pa ti drži kvišku ribo, ki miga sem in tja !

imava meter, ki kaže le do enega metra

takole, sedaj pa čiščenje ... :(

24. oktober 2012, sreda

Galapagos - Rapa Nui (4. dan)

Nič kaj pretresljivega se nama ne dogaja. Napredujema dobro, pri tem pa maksimalno čuvava barko. Čeprav bi Mala rada pospešila na 8 ali 9 vozlov, ji tega ne pustim. Krajšam zelo konzervativno in pri 4-5 Bf, kolikor jih imava danes, plujemo le z malo več kot polovico jader. Ne ljubi se mi stalno trimat jader, saj nisva na tekmi. To sicer pomeni pri 15 vozlih vetra malo prepočasi, zato pa pri 18-19 ne preseževa 7,5 vozlov, kar sem si nekako postavil za mejo hitrosti 36 čeveljske barke - na 2000 milj dolgi poti in v morju, kjer najvišji valovi dosegajo okoli 3 metre. Tako zukazuje zdrava kmečka pamet. Tako ali tako sva hitrejša kot večina večjih, a drugače grajenih, bark. Nikamor se nama ne mudi tako močno, da bi varnost kadarkoli postavil pod vprašaj!

Za kosilo je mahi mahi. Kaj drugega pa naj bi bilo? Odličen je! Danes je tak jedilnik na sporedu prvič. Še za dvakrat je ribjih filejev. In paštete je dovolj za cel teden. Veter se nama je obrnil, malo bolj iz krmne strani vleče, in barka je manj nagnjena. Kuhanje še zdaleč ni najenostavnejše opravilo, je pa že lažje, kot je bilo še včeraj. Hja, urnik je postal precej monoton. Branje, prehranjevanje, spanje. No, ladijski kuhar pa še kuhanje. Inmarsat vklopiva samo enkrat dnevno. Službenih stvari ni, privatne pa niso tako nujne, da bi morala biti ves čas on-line.

25. oktober 2012, četrtek

Galapagos - Rapa Nui (5. dan)

Pasati so bolj ali manj konstantni, sedaj imava ves čas okoli 5 Bf E ali ESE. Jader zunaj je polovica, hitrost na meji prebavljive. V povprečju delava ves čas na tej poti dobrih 160 milj DMG dnevno, po vodi še kakih deset več. Dobro. DMG, distance made good, sem začel uporabljati, ko sem prebral Šterkovo knjigo Dnevnik zadnje plovbe. Vedno do sedaj sem imel za merilo log, vendar menim, da je DMG bolj primeren za opisovanje preplute poti. To je v bistvu razlika dveh lokov na zemeljskem površju v sferični geometriji in predstavlja razliko razdalj med dvema GPS koordinatama in ciljem. Konkretno je to razlika med dvema zabeleženima pozicijama v dveh trenutkih, recimo z razliko 24 ur, in ciljno pozicijo. To je dejansko opravljena pot proti cilju. DMG je tipično vedno manjša razdalja, kot jo pokaže (pravilno nastavljen) log. Seveda, kadar ni močnih tokov. Zato med jadralci, ki radi napihnemo svoje "dosežke" ni najbolj priljubljen podatek. Je pa sigurno precej primernejši za opisovanje napredovanja kot log.

Sicer pa danes ni kaj bistveno novega. Jeva mahi mahi. In bereva. Vesna pogleda še kak film. In to je to.

26. oktober 2012, petek

Galapagos - Rapa Nui (6. dan)

Če je bil včerajšnji dan poln neviht in s tem povezanih sprememb jakosti in smeri vetra, je bila noč prijetna. Vsaj zame. Večino sem jo lepo prespal. Vesna je velikokrat vstala in resetirala nesrečni "wind shift" alarm. Nikakor ga ne znam izklopiti. No, če sem pošten, v navodilih piše, da se ga ne da, pa se s tem nočem sprijazniti. Ob naslednji priloiki postavim vprašanje na Raymarine. Saj to, da tuli, če se veter spremeni, ko avtopilot deluje kot vetrni, je že v redu, če si blizu obale. Tukaj, 1000 milj od najbližjega kopnega, me pa res prav nič ne briga ali se peljemo deset stopinj levo ali desno. Neprimerno bolj pomembno je, da ponoči mirno spim. Za smer pa naj skrbi mašina. In tudi je, kljub piskanju. V zadnjih 24 urah smo naredili 166 milj DMG. Danes razdalja do Rapa Nui pade na trimestno.

In jedli bomo mahi mahi. Ponoči sva sicer s palubo ujela kakih 15-20 letečih rib in še tri kalamare za povrhu, pa bova raje pojedla nekaj dni staro ribo iz hladilnika. Leteče ribe res odurno smrdijo. Cele jate se jih dvigajo iz morja, morda jih je po nekaj sto naenkrat v zraku in očitno je taka jata ponoči preletela Malo. No, ne vsa, nekaj jih je ostalo na suhem. Poleg rib, kar je normalno, pa so v zraku tudi ptice. Vsak dan jih videvava. Okoli naju letajo in vsake toliko pikirajo v morje. Logično,

jesti morajo. Samo, do najbližjega kopnega je 1000 milj.

27. oktober 2012, sobota

Galapagos - Rapa Nui (7. dan)

Spet 166 milj in spet močno skrajšana jadra. Včeraj proti večeru sem čisto tako, rutinsko, preveril instrumente in SOG je kazal hitrost 10 vozlov. O-la-la, tole pa nikakor ni primerna hitrost za Malo. Saj, zmogla jo je brez kakršnih koli težav, v kabini, kjer sem ležal in bral, sploh nisem občutil hitrosti, a vseeno. Kar je preveč, je preveč! Jadra zvijem močno preko polovice in hitrost nekako ukrotim pri 7 vozih. Vetra je 4-5 Bf, preverim še GRIB, če nisem kaj zamešal. Ne, tudi tam je za naše področje črtica in pol, 15 vozlov torej. Ok, ko nas preleti nevihta se dvigne veter za slabih 10 vozlov, ampak to je kratkotrajno. In nevihte tukaj so drugačne, kot sem jih navajen s Karibov. Namesto močnega naliva, je le rahlo pršenje. Ostalo, vključno z vetrom in valom je pa enako.

In danes spet jeva mahi mahi za zajtrk v obliki paštete. In gledava neobičajno (vsaj za naju dva) velike delfine. Cela jata jih je in prvi so se nekajkrat zaleteli v barko, da se je vse streslo. Najbrž so hoteli odgnati vsiljivca na njihovem teritoriju. No, po kakšne pol ure jim to tudi uspe. Midva greva svojo pot, blizu trimetrski delfini pa tudi.

Za kosilo pa mesni polpeti, kisel krompir s slovenskim bučnim oljem. Po kosilu se mimo pripelje ladja. Nismo sami! Vendar. V najbližji točki se nama je približala na 15 milj. S prostim očesom sploh ni bila vidna. Slišal sem jih na VHF (le s kom so se pogovarjali, morda posadka na dveh koncih ladje med sabo?) in opazil na AIS. Brez teh pripomočkov bi mislil, da sva popolnoma sama. In potem se nekateri čudijo, da jemljeva straže z Vesno precej na ohlapno.

ogromni delfini

taki valovi naju spremljajo

28. oktober 2012, nedelja

Galapagos - Rapa Nui (8. dan)

Malo sva upočasnila. Za četrtek čez dan sva prepozna. Morala bi Malo priganjat, kar se nama ne zdi modro. Pa še praznik je v četrtek in uradniki ne delajo, sva se spomnila. Za petek se nama ne mudi. S to hitrostjo, ki jo imava v povprečju zadnji teden, prideva v noči s četrta na petek. In se potem sidrava na 20 metrih globine med koralne glave? Brez veze. Jadra so tako malo bolj zvita, kot bi bilo potrebno, povprečno hitrost bom poskušal držati okoli 6,5 vozlov.

Dan mine v branju in reševanju križank. In gledanju filmov. Spravim se napisat program za reševanje soduku, en soduku me zafrkava, ga prepustim mašini. No, prej mi zmanjka baterije, kot je zadeva napisana. Pa drugič naprej. Manjana. Vesna se ukvarja s fotkami. Tudi ona skuri baterijo.

Jedli smo sveže pečeni kruh iz kruhomata. Z namazom. Mahi mahi pašteta, ve se...

29. oktober 2012, ponedeljek**Galapagos - Rapa Nui (9. dan)**

Za zajtrk mahi mahi, kaj pa drugega. Potem se pa nič kaj resnega ne dogaja. Vesna gleda TV, jaz berem turistične vodnike. Strašno pomembno delo, torej. In dokončam programček za reševanje sodukujev. V sekundi mi jih reši. No, v to sekund ne šteje čas, ko moram ukucat cifre. Mogoče bi bilo zanimivo dodati vmesnik na skener in potem OCR? Hmmmm... In narediti potem še program za reševanje križank? No, ja... tega si ne želim imeti. Kaj bom pa potem jaz počel? Uf, sem res že v fazi, ko razmišljam, da je treba stroje uničiti, da bodo imeli ljudje delo?

Tudi danes plujeva malo počasneje, le dobrih 150 milj delava. Veter je konstantno med 4 in 5 bofori, jader imava pa res samo za vzorec. S tako malo plahte se ne spomnim, da bi že kdaj jadral. No, takrat sem, ko sem pred Old Providencio bremsal. Takrat sem plul na sprayhood. Tudi sedaj že v bistvu malo bremsava.

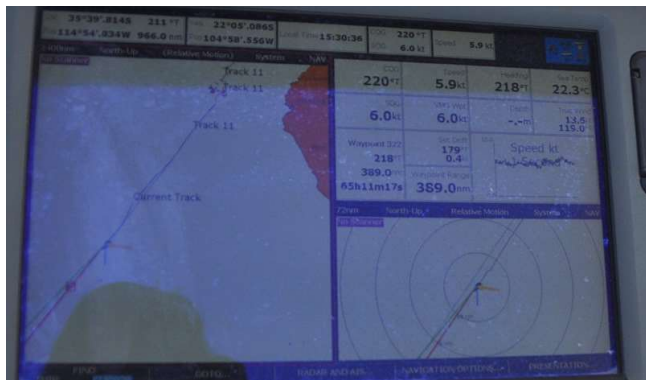
30. oktober 2012, torek**Galapagos - Rapa Nui (10. dan)**

Just another day at the sea, pravi Vesna..

Vodo bo treba narediti. Včeraj sem jo delal kakih deset minut, da sem nafilal plastenke s frišno pitno vodo in jih dal v hladilnik. Potem sem watermaker splaknil z vodo iz rezervoarja in - pozabil (včasih bi bilo pa bolje imeti glasno črpalko za vodo!). V morje je romalo 200 litrov, dobre tri ure proizvodnje. Ta me čaka danes, ko bomo delali elektriko in pekli kruh.

Za zajtrk pa spet mahi mahi.

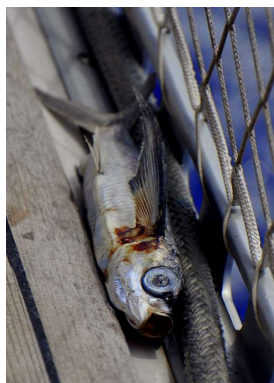
Veter je še vedno 4-5 Bf, sedaj polkrma. Jadra so zvita do polovice. Res prav nobene potrebe po kakšnem špinakerju...

še slabih 390 Nm do cilja

zelo krajšana jadra

ogromno letečih rib je končalo svoje življenje na najini palubi

31. oktober 2012, sreda

Galapagos - Rapa Nui (11. dan)

Še vedno sva prehitra, pa imava zvita skoraj vsa jadra. Ne vem več, kaj narediti, da bomo na dan naredili manj kot 160 milj. Morda prižgati motor in ga dati v vzvratno? Ali pa spet zaupati pogon plovila le sprayhoodu. Kakorkoli, ob zori imava le še 290 milj do cilja in to pomeni, da morava od sedaj dalje ves čas pluti pod 6 vozli, če nočeva iskati sidrišča ponoči. Sidrišča med koralami, na globini 20 metrov. In, kar je najpomembneje, brez chart plotterja. Navionics se je namreč odločil, da Rapa Nui ne obstaja in ga ni dal na karto. Pika. No, bomo pa zato tokrat lahko prvič v živo testirali back-up plotter. Onega, zastonjskega.

Morje je že dva dni zanimive barve. Nekje med vijoličasto in temno modro je. Ultramarin? Take barve do sedaj nisem še videl niker.

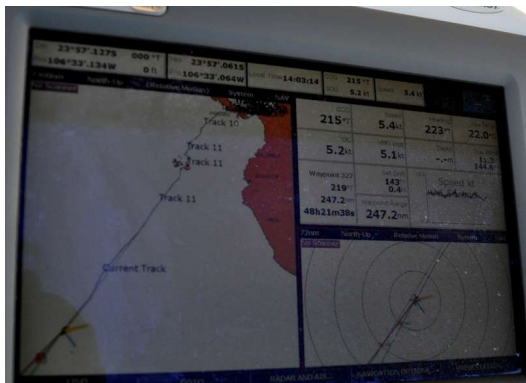
In za zajtrk - jasno - mahi mahi. Sovražim mahi mahi!

jutro se prebuja, sonce s težko muko prebija oblake

Mala je uspešno prevozila 15.000 Nm

..še 240 milj ...